



Feltámadunk-e Vele?

Úgy tartják, hogy Luther Márton pecsétjét a felesége tervezte meg, de legalábbis ő hímezte ki egy alkalommal. Piros szív közepén a fekete kereszt, a szív körül kék mezőben a fehér rózsaszirmok, zöld csészelevelek, s az egészet a mennyország arany színe keretezi. Az arany gyűrű alatt pedig egy rövid felirat: **VIVIT!** Latinul: Ő él!



A keresztyénséget gúnyolták az ókor pogányai, hogy egy keresztre feszített embert tart istenének. Valakit, akit a kor legmegalázóbb és leggyalázatosabb kivégzési módjával tört össze a világ igazságszolgáltatása. Azonban a keresztyénség nem csak a kereszt embert torzító kivégzőeszközt látta, hanem azt, hogy az a kereszt már üres! Mert Jézus feltámadott és él!

Feltámadott, tehát nem uralhatta le a halál! Nem kimenekült a halál karmaiból, hanem legyőzte azt és uralmat vett felette! A kereszt kivégzőeszköze arról prédikál, hogy Ő Isten létére elképzelhetetlen és jogtalan terhet vett a vállára értünk - önként. Az üres sír, vagy Luther pecsétjén a **VIVIT** felirat pedig arról beszél, amit Jézus elhozott mindazoknak, akik szeretik Őt. Jézus hatalma ugyanis nem arra terjedt ki csupán, hogy még néhány évvel meghosszabbodhasson földi útja, hanem azt mutatta meg, hogy a földi lét igazán nagy megkötöttsége alól van hatalma bennünket magunkat is kimenteni!

2024. a tisztújító választás éve egyházunkban. Hat esztendő után megújulnak a gyülekezeti, megyei, kerületi és országos tisztségviselők. Vagyis a tiszteget betöltők személyei lesznek mások - bár sokan az új ciklusban is tovább viszik tisztségüket, mikor újraválasztják őket. Most mégis hadd ejtsünk szót a lelki megújulásról. Amikor nem a tiszteget viselő lesz valaki más, hanem a Krisztus szolgálatában álló személy maga újul meg! S akkor már ne is választási ciklusokra és tisztségviselőkre gondoljunk, hanem egyenesen saját magunkra - főleg így, Húsvét táján! Hiszen a feltámadás csodája és valósága egy valódi tisztújítás, megújulás a mi számunkra is. Húsvét eseménye sarkall bennünket is: egyrészt tekinteni a nagy megújulás felé, feltámadásunk és az Úr elé állásunk ünnepére, másrészt ebből fakadóan a naponkénti megújulás ajándékára.

A cím - Feltámadunk-e Vele? - ebben az értelemben szeretne nem provokatív, sokkal inkább biztató lenni. Tisztújítások jönnek-mennek, emberi perspektívák emelkednek elénk, majd süllyednek mélyre, de mindeközben a Lélek munkálkodásának színtere és kedvezményezettjei vagyunk, amikor naponként szólít meg bennünket az Ő ÉL valóságával. Naponta tartja elénk a Feltámadásban megtörtént Új-at, s naponként hív minket, hogy tanúi legyünk a megtapasztalt ajándéknak: Ő feltámadt és vele mi is feltámadunk, Ő él és vele mi is élünk örökké!

Áldott húsvéti feltámadásünnepet kívánunk!

bjd



Mt 28, 1-10 - Asszonyok mennek a sírhoz, s angyal jelenti nekik, hogy az Úr feltámadt

Részlet Luther Márton egy húsvéti igehirdetéséből

Nem elég csupán a Húsvét történetét ismernünk, meg kell tanulnunk, hogy nekünk mit használ. Erről a következőket akarjuk mondani: ha valaki naponta és az egész éven keresztül erről prédikálna is, senki nem tudná sem teljesen kifejezni, sem eléggé megtanulni, mivel ez egy gazdag történet. Két dolgot azonban mégis meg kell jegyeznünk. Az első az a szomorú, nyomorúságos, véres tény, amelyről Nagypénteken hallottunk, miszerint Krisztus latrok között függ, és nagy fájdalmak között hal meg. Mindezt olyan szívvel szemléljük, amely nem kételkedik, hogy ezek a mi bűneink miatt történtek, hogy Ő, az igazi és örökkévaló pap a mi bűneinkért adta magát, és azokért halálával fizetett meg. Minden ember tudja meg, hogy bűnei Krisztust megsebezték és megnyomorították, hogy az Ő szenvedése nem más, mint a te és én bűnöm. Másodszor: azáltal azonban, hogy a hitvallásban a két cikkelyt egymást követve mondjuk, miszerint Krisztus megfeszítettet, meghalt, eltemették, alászállt a poklokra, és a harmadik napon a halálból feltámadt, azt valljuk meg, hogy a mi Urunk Krisztus az előbbiekhöz képest valami mást, szebbet, teljesebbet, örömtelibbet hozott magával. Bizonyos vigasztalásunk az, hogy Krisztus halála által nem csupán bűneinket törölte el, hanem az Ő feltámadása által igazulunk meg és üdvözülünk – ahogyan Pál apostol a római levél 4. fejezetének 25. versében mondja: Krisztus „a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért”; Ha mi igazi keresztyének akarunk lenni, forgassuk és erősítsük meg a hit tanítását szívünkben, hogy Krisztus, aki a mi bűneinket a kereszten viselte és azokért halálával megfizetett, a mi megigazulásunkért támadott fel a halottak közül. Minél szilárdabban és erősebben hisszük szívünkben mindezeket, annál több örömet és vigaszt fogunk abban találni. ... Az élet – a mi Urunk Jézus Krisztus – szenved és meghal. A halál találata azonban nem volt helyes, mivel az Élet örökkévaló. Mindazt azonban nem látta a halál, hogy a halandó test mögött örök hatalom és isteni erő volt. Így tehát elveszítette a harcot. Ez egy olyan különleges, hallatlan tanítás, amelyet az értelem nem képes befogadni, hanem hinnünk kell: Krisztus él, ennek ellenére van halál; Ő meghalt, de a halálnak kell általa meghalnia és összes hatalmát elveszítenie. Mindez vigasztalásunkra prédikáltatik, hogy higgyük és megtanuljuk: a halál elveszítette hatalmát. E nagyszerű győzelmet ünnepeljük ma. Minden azon múlik, hogy megszívleljük és erősen hisszük-e, hogy Krisztusban Isten az ördöggel, a megigazulás a bűnnel, az élet a halállal, a jó a rosszal, a dicsőség a gyalázattal küzdött és győzött. Nagypénteken láttuk, hogy bűnünk, átkunk és halálunk Krisztusra helyeztetett, és Őt megnyomorította; Húsvét napján azonban teljes élet, kegyelem, örök boldogság és megigazulás van. Ámen. (fordította: Pap Ferenc)



Emlékszem, ahogy régebben olvastam Drüszler Ferenc, ill. Helfrich Péter felügyelői köszöntését, mindig csodáltam bennük, hogy olyan összeszedetten és bátorítóan tudtak írni a költségvetésről, a tervekről, az adakozás fontosságáról. Mindig elgondolkodtatnak és nagyon jó volt látni, hogy a gyülekezet vezetőségének milyen komoly tervei vannak a gyülekezet épülésével, építésével kapcsolatban.

Bevallom, hogy a választások után, ebbe a szolgálatba kerülve elbizonytalanodtam. Mit írjak én ebben a felelősségteljes helyzetben? Esetleg adjak hírt arról, hogy tavaly milyen dolgokat sikerült megvalósítani a gyülekezet adakozó szeretetének köszönhetően – pl. gyerekkarácsony, kamera rendszer, kriptá felújítás, gyülekezeti programok, stb. Vagy inkább írjam le buzdítólag, hogy milyen komoly terveink vannak idénre (templom melletti beázás megszüntetése, templomajtó festés, missziós rendezvények, stb.)? Vagy jobb lenne megosztanom nyíltan a vezetőség gondját, hogy idén nagyon nehéz évünk lesz és próbáljak mindenkit bátorítani az egyházfenntartói járulék vállalására?

Előhozakodni a fenti kérdésekkel mind fontos és időszerű lenne, de mégis leginkább egy dolog dolgozik bennem: a hála. Hála Istennek, hogy ezt a gyülekezetet ennyi év után is megtartja, élteti. Hála a feleségemnek, hogy kitartott mellettem a viszontagságok és a szörnyű betegségeim alatt.... és hála a gyülekezetnek, mindenkinek aki ezeket a sorokat olvassa! Hálás vagyok ezért, hogy olyan hűséges tagjai vannak a gyülekezetnek, akik már egy emberöltőt leéltek közöttünk, de még mindig az első szeretet lángjával tekintenek a gyülekezetre. Hálás vagyok azoknak, akik jó pár éve közénk járnak, de már beilleszkedtek hozzánk és érződik, hogy sajátjuknak tekintik a gyülekezetet, keresik a kapcsolatot a „régebbiekkal”. Hálás vagyok azokért, akik mostanában érkeztek hozzánk és közöttünk szeretnék hallani Isten üzenetét. Tudjuk jól – és bizonyára meg is tapasztaltuk - hogy a hálából szeretet fakad. Én is ezt élem meg minden alkalommal amikor megérkezek a templomba vagy a gyülekezeti terembe. Szeretetet. Szeretet a közöttünk lévő fiatalok és idősek felé, szeretet Isten felé, szeretet az egész gyülekezetünk felé.

Azt hiszem, ha eljutunk odáig, hogy mindannyiunk szívében hála van, akkor felügyelőként nem szükséges leírnom, hogy mennyi minden megvalósult a gyülekezetben és főleg, hogy mennyi mindent tervezünk, mert mindenki magától arra fog gondolni, hogy a terveink csak akkor valósulhatnak meg, ha ezekhez anyagilag is hozzájárulunk. Azt hiszem, ha mindannyiunk szívében szeretet van Isten és a gyülekezet felé, akkor nem szükséges megosztanom, hogy idén nagyon közel álltunk a mínuszos (veszteséges) költségvetéshez mert úgy is mindenki imában megharcolva végiggondolja hogyan tudna továbbra is hozzájárulni gyülekezetünk működéséhez. Biztos vagyok benne, hogy ha egyszer már megtapasztaltuk Isten éltető szeretetét, akkor amellet, hogy hálát adunk neki mindenért, minden nap imádkozunk a gyülekezetünkért.

Sűdy György, felügyelő

A fák között köd terpeszkedett lomhán és nehézkesen. Víz csobogott valahol. Hegyeznie kellett a fülét, hogy meghallja, de biztosan tudta, hogy nem téved. A füle mögé kagylózta a tenyerét és lassan jobbra-balra fordulgatott, hogy megállapítsa a csobogás irányát. Feszülten, résnyire szűkült szemmel hallgatózott, azt gondolva, hogy így majd jobban hallja a víz igéző locsogását. De hiába erőlködött, a fák között sehogyan sem tudta megállapítani, merről is jön a hang. Csalódott sóhajtással ejtette ölébe kezeit, hosszú ideig ebben az összeesett pózban térdelt, s lehorgasztott fejjel pihegett. Csatakos üstökébe falevelek, apró gallyak akadtak, s ahogy ott összeroskadtan, mozdulatlanul kókadózott, szakadt, földpiszkos, mohás ruhájában, a ködön át öreg, pudvás fatuskónak nézhette volna bárki.

Lassan felemelte, hátravetette fejét és az égre nyitotta szemeit. A fák mintha összebb húzódtak volna, s hajlongva bókoltak egymásnak, játszottak a fénnel. A térdeplő körül félhomály volt ugyan, a fentről érkező kevés fény mégis vakította, hunyorognia kellett. Az út minden fáradtsága ránehezedett, nehezen szedte a levegőt cserepes ajkain.

- Szomjan fogok halni ... - a suttogása nyögésszerű volt. Feje megint előrebillent, felsőteste is előredőlt és kinyújtott két karjára lötyyenve előretámaszkodott.

- Muszáj mennem ... - suttogta magának. - Muszáj ...

A köd mintha ritkult volna, s ahogy előredőlt támaszkodásában, hirtelen felkapta a fejét. Most úgy tűnt, mintha balról tisztábban hallaná a víz csörgedezését. Egészen finom hang volt az, de

ő szinte erőre kapott. Felegyenesedett és a füle mögé kapta a tenyerét. Tátott szájjal, elkerekedett szemmel figyelt.

- Ott lesz. - nyögte és feltápászkodott, kissé oldalt billent, s jobbával egy bükkfa derekának támaszkodott. Bal ruhaujjával a szemét és homlokát törölte meg, miközben ellökte magát a fától és rogyadozva elindult arra, amerre az erdei patak hangját hallani vélte.

Nem tévedett. Vékony erecske csordogált egy apró vájatban, amit csak akkor látott meg, amikor öt lépésnyire volt tőle. Futott, hasalt az ér mellé, habzsolva lapátolta, s nagy kortyokban nyelte a jéghideg vizet.

A hajnal már a határban érte, vidáman lődözte a port lyukas bakancsából. A falu már közel van, lám, csak hazatalált. Hej, hogy fognak örülni, amikor meglátják. Másfél évig hírt se tudott adni, s vajon megkapták-e a postát, hogy él, s tán Húsvétra hazaér?

Mosolygott, ahogy erre gondolt. Ha megkapták, úgy is jó, ha nem, az se baj! Lesz nagy ámulat, ahogy majd betoppan: „Meggyüttem, édesanyám!” Elképzelte, ahogy anyja kiejti kezéből a tejes köcsögöt és csak rí nagy boldogan, meg apja után kiált: „Andris, meggyütt a Feri gyerek!” Hogy megöleli majd őket, s hogy összecsókolja a ráncos arcokat. Anyja majd tapogatja, nézegeti, van-e baja, sebesült-e, megvan - e mindkét keze, lába. Apja majd a vállát veregeti szótlanul. És csak szorítja őket magához!

- Ej, fiam, azt hittük megholtál!” - És majd felel nekik:

- Meg is hóttam tán, olyan világ volt. De lám feltámadtam, édesszülém!

Hát, valahogy így lesz, így képzelte. S úgy érezte, a gondolatra ruganyosabban, frissebben szedi a lábát - bár ez kívülről aligha látszott. De ő azért tovább képzelgett: A faluban az emberek majd jól megnézik, elébe szaladnak, körülveszik, kérdezetik. De jó is lesz elmondani, hogy most már itthon marad, obsitot kapott. S majd kérdezik, hogy volt, mint volt, s hogyan történt, hogy hazajött olyan messziről. És majd elmondja, hogy bizony nem sok híja volt. S hogy hányszor csak az tartotta a benne a lelket, amit a búcsúzáskor sírva mondott apja is, anyja is: „Jézus nem hagy magadra sohasem, fiam! Ne felejtsd, hogy ő meghalt érted, hogy te élj! Meg fogod látni!” S lám, meglátta! Mindjárt otthon lesz!



Így ért a derengő, meleg áprilisi napsütésben a falu szélére. Ott azonban megtorpant. Nagy volt a csend. Állt egy rémült minutumig, amikor kakas kukorékolást szalajtott elé egy könnyű szellő. - Hát, megvannak tán. - suttogta és valami rém kezdte szorítani a mellét, s gombóc gyűlt a torkába. Riadtan indult neki, sietősen fordult rá a főutcára, s könnyesedő szemmel kutatta a harmadik keresztutcát, ahol jobbra kell térnie. Aztán a fahídon túl a második ház. Roskatag fakerítés lesz az ... Már szinte futott, bár rogyadozott a térde minden lépésnél. Közben ide-oda forgatta a fejét. Az udvarok üresek, állatok sehol, csak egy-két macska, vagy kutya ... Hol lehetnek?

Végre átdobogott a hídon és zihálva állt meg a léckerítés kiskapuja előtt. A kapu nem volt becsukva. Uramisten!

Belépett, s mint aki se lát se hall néhány óvatos lépéssel a pitvarba ért. Tétován megzörgette az ablakot. Semmi válasz. Zörgette megint, erősebben. Csend. Kinyújtotta a kezét, de nem mert benyitni, hanem hátratántorodva kifordult a pitvarból és tekintetét körbejáratta az udvaron. A nyitott kocsiszín alatt szépen elrendezett szerszámok pihentek a löcsös kocsi körül. Az udvar közepén gémes kút álldogált, kávján gyűrött bádoggödörrel. A pitvar oldalában muskátli virágzott, s az eresztől alatt darazsak zsongtak, ki-be röpködve a nádszálak között. Az ajtó mellett nyírfaseprű támaszkodott a falnak, s látszott, hogy valaki nemrég seprte fel a téglapadozatot.

- Rend van! - mondta meghökkenve - Szép rend van. - és süketen meredt maga elé.

- De hun vannak, akkor? - s a kétségbeesést felváltotta a tanácstalanság. Kezével a muskátli felé nyúlt, majd a falu felé kapta a fejét. Harang kondult. - Felnevetett és már rohant is ki a kapun.

- Bolond vagyok! Istenem, milyen bolond! Hát Húsvét van! Biztos ott vannak! - és rohant, ahogy a lába bírta. Csak a templomkert kapujánál lassított s még mentében porolgatni kezdte a ruháját, kócos haját. A boltív alatt az öreg Péter állt, a harangozó. Éppen visszaakasztotta a kötelet, és először bizalmatlanul, majd megdöbbenve méregette az érkező, sovány, porral lepett fiatalembert.

- Adjon Isten, Péter bácsi! - köszönt oda a fiú, kiszáradt torokkal. - Bent vannak? - s fejével az ajtó felé biccentett.

- Bent, fiam! - kezével maga mögé botorkált az öreg, a falat kereste - Hej, JóIsten! - és levett kalapjával a szemét dörgölte.

Ezt a fiú már épphogy csak látta, mert valami ellenállhatatlan erő kényszerítette, hogy a rozsdás vaskilincsre tegye a kezét és benyisson a templomba.

Szemben az oltár előtt a pap állt és épp fennhangon, nagy kézmozdulatokkal beszélt:

- ... De higgyétek, hogy feltámadás van! Jézus feltámadt és mink is feltámadunk vele ...

Itt megakadt, keze megállt a levegőben és elkerekedő tekintete az ajtóra meredt, ahol egy nyüzött, katonaruhás fiatalember lépett be. Az ajtónyikorgásra a padban ülők mogorván fordultak hátra. Na, ki késett el? Az egyik faoszlop mellől halk

sikoly hallatszott:

- Édes Jézus! - és zokogás. A fiú odanézett édesanyjára, aki ura vállába kapaszkodva őrá meredt levegő után kapkodott. Majd mindjárt tápázkodni és tolakodni kezdett ki a padból. A fiú is elindult volna, de minden ereje elhagyta. Elfelejtett mindent, amit olyan jól kigondolt a hazaérkezésre, és könnyfátyolon át csak nézte szüleit. Anyját, aki hangosan sír, s kezét tördelve botorkál kifelé, s apját, aki mindig büszke ember volt, most is csak néz egy hang nélkül, de beharapott, remegő ajkain látszik, hogy befelé nyeli a könnyeit.

- Hát, meggyüttem. - a fiú ócska zsákja lecsusszant a válláról, amit most megráz a zokogás.

- Ígértem, hogy Húsvétra ... hogy Feltámadásra ...



bjd



Nem titok, hogy a címet a Raymond Chandler krimijéből 1973-ban készült filmtől azért loptam, mert a magam és feleségem jelen élethelyzetére találó. 2024. 02. 08-án betöltöttem 65. életévemet. A 2024. 07. 31. napján várható nyugdíjba vonulásom kapcsán ugyanis 2024. június 9-ét (önkormányzati és európai választások) követően már szabaddá válok (felmentési időmet töltöm), s terveink szerint valamikor ezen időpont után nyáron vagy ősszel Sopronba – az unokáink közelébe – költözünk.

Költözésünkig tart tehát a gyülekezettől való hosszú búcsú. Ez áll annak háttérben is, hogy az új választási ciklusban már nem vállaltam választott gyülekezeti funkciót.

Negyven év emlékeivel búcsunk most visszatekintés a múltfélben lévő életszakaszra, s egyúttal pillantás a jövőre is.

Mózes 5. könyve 8. rész 2. versében olvassuk: „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben...”

Szép emlékeink vannak, s nehéz a búcsú. Negyven év hosszú idő. Nem tudok most mindent felidézni, idő s hely hiányában sem lehetséges. Álljon itt az, amit emlékeimből és néhány rendelkezésre álló írásból hirtelen összeszedtem.

1983 őszén költöztünk Pesterzsébetre. 1984-ben (vagyis tényleg negyven éve) jelentünk meg először a gyülekezetben, abban az évben, amikor Pintérné Nagy Erzsébet vette át a lelkesi szolgálatot.

A gyülekezet hanyatló ágban, sőt válságban volt ebben az időben. A templomba járók száma folyamatosan csökkent. A régiek úgy fogalmaztak, hogy a gyülekezet lényegében szét volt verve. Csak a leghűségesebbek maradtak meg.

A gyülekezet építését az alapoknál kellett újrakezdeni. Össze kellett gyűjteni az elvben evangélikus szülők gyermekeit – kicsiket és tizenéveseket – s beindítani a gyermek-bibliaórákat, a konfirmációi oktatást, a tinédzser-bibliaórát. Szinte az ugar feltörésével, a mélyszántással kellett indítani, s a megfelelő talajelőkészítést követhette csak a magvetés.

Kegyelmi idők voltak ezek, Isten Szentlelke járt a gyülekezettel. Mindenből, amit itt most írok, a lelki építkezés a legfontosabb és legemlékezetesebb.

A vetésterület évről évre növekedett. Több gyermek-bibliaórai csoport alakult a korosztályoknak megfelelően, lett konfirmációi csoport és tinédzser-bibliaóra, beindult az iskolai hitoktatás, s virágzásnak indult a zömmel 16-18 év feletti fiatalokból álló „felnőtt” ifjúság, amely az alsóbb biblia órai csoportokból és az új megtérőkből gyarapította sorait. Itt meg kell említenem Pintérné Nagy Erzsébet férjének, Pintér Károly Deák téri lelkesnek a nevét. Jómagam – aki 1985-től 26 évesen végül is átvettem az ifjúság vezetését – Pintérné Nagy Erzsébet hívása és támogatása után Pintér Károlynak köszönhetem, hogy vélt vagy valós kudarcaim láttán nem menekültem el. Igazából ő volt az ifjúsági közösség szellemi rektora. Hosszú éveken át szinte mindvégig – Pintérné Nagy Erzsébet 1991-ben bekövetkezett nyugdíjba vonulásáig – szombatról szombatra eljött Erzsébetre és segítette/vezette az ifjúsági biblia órai munkát. Évről évre figyelhattuk, ahogy a vetés szárba szökken, megerősödött, növekedésnek indult. A gyülekezet hitben és létszámban is évről évre gyarapodott, elindult az ifjúságra támaszkodó énekkari szolgálat, evangélizációk szervezése, a házi bibliaórák és házi imaórák sorozata is. Felejthetetlenek az évente rendszeresen tartott tápiószelei majd csákvári hitmélyítő, szigorú böjti nappal és hosszú imaórákkal dúsított ifjúsági együttlétek is. Akár harmincan, harmincöten is ott voltunk egy héten át.

Ebben az időszakban történt meg a templom tetőzetének rendbetétele, a templom és a parókia első – jóllehet nem teljes értékű – felújítása, a gázfűtés és a hangosítás bevezetése, az altemplomban a kolumbárium kialakítása.

Emlékeim szerint talán 1988-ban lettem másodfelügyelő, majd ciklus közben kb. 1998-ban vagy 1999-ben felügyelő, 2012-ig. (A pontos dátumok a jegyzőkönyvekben fellelhetők.)

1991. november 30-ától Győri János Sámuel, majd hozzá kapcsolódóan Győri Jánosné „Manyika” vették át a lelkeszi szolgálatot. A megkezdett munka folytatódott, sőt kibővült, kiteljesedett. Újabb ifjúsági csoport lépett be, megalakult a Dorkász Imaközösség, és idővel elindult a 40-60 fős zenés Ifi-Café sorozat, a Baba-mamakör, majd a Józsué Férfikör is. Minden év szeptember utolsó hétvégéjén tartottuk meg a piliscsabai családos napokat (ezeken más gyülekezetekből is sokan részt vettek, volt mikor száznál is többen voltunk, nem fértünk el, s igénybe kellett venni a reformátusok piliscsabai házát is), s hosszú időn keresztül rendszerezések lettek a balatonszárszói egyhetes gyülekezeti nyaralások, az éves kerékpártúrák egyháztörténeti utakon, a Mandák-otthonbeli Királyi Táborok is, és így tovább...

2001-ben a templomtorony felújítását végeztük, 2002-ben a parókiahomlokzat teljes felújítása történt meg, 2003-ban vásároltuk meg a jelenlegi gyülekezeti házunkhoz kapcsolódó még felújításra váró régi épületrészt. 2004-ben megépítettük a gyülekezeti házunk új épületét. A templom teljes külső-belső felújítása 2001-től 2008-ig fokozatosan történt meg. Magam Győri János Sámuellel, Helfrich Péter építési bizottsági elnökkel, a presbitériummal és az egész gyülekezettel vállt vállnak vetve végeztük ezeket a feltétlenül szükséges munkákat is.

A részletek felidézése nélkül hadd említsem meg itt kedvenc témámat a „piszkos” anyagiakat:

2001-től a 2008. évvel bezárólag gyülekezetünk 170 millió 829 ezer Ft-ot fordított az ingatlanai karbantartására és építésére. Ebből 123 millió 178 ezer Ft-ot támogatásokon nyertünk. A támogatásokból a legnagyobb összeg a gyülekezeti ház építésére az országos egyháztól nyert 80 millió Ft volt.

A gyülekezetnek az építkezésekhez saját erőből történt hozzájárulása 47 millió 651 ezer Ft volt. Ebben az időszakban a gyülekezet normál működési költségei is mintegy 48 millió Ft-ot tettek ki. Mindez összesen körülbelül 95 millió Ft saját forrást igényelt a gyülekezettől 8 esztendő alatt. A mintegy 300 fizető egyháztágot számolva 8 év alatt ez fejenként mintegy 316 ezer Ft, vagyis az említett 8 év átlagában évente fejenként mintegy 40 ezer Ft saját forrásból származó bevételt (s egyúttal kiadást) jelentett. (Ez a pénz 16 esztendővel ezelőtt sokkal többet ért, mint ma. Alighanem legalább a kétszeresét...)

Mózes 5. könyve 8. rész 18. versében olvassuk: „... gondolj arra, hogy Istened, az ÚR ad neked erőt a gazdagság megszerzésére, hogy fenntartsa szövetségét, amelyre esküt tett atyáidnak. Így van ez ma is.”

Igen, ma is így van ez. A Szentlélek munkája, hogy ma is van gyülekezet. Ő vetett alapot, s Ő gondoskodik arról, hogy megmaradjunk. A pénz, az épületek, a különféle közösségi együttlétek csak eszköz. A cél az Istennel kötött közös és egyéni szövetséghez való hűség, és Isten igazságának a hirdetése: a misszió.

Meglátásom szerint az építkezéseket követően a lelki építkezés is szinten maradt, de már



alig fejlődött tovább. Megtört a missziós lendületünk, egy idő után a külön alkalmak (az evangélizációs hetek, a nyári táborok, a piliscsabai családi hétvégék, az imaórák, bibliaórák, Józsua Férfikör, Ifi-Café stb.) látogatottsága csökkent, az evangélizációs tűz is lohadni kezdett. A legnagyobb mulasztásunk (nekem személy szerint is) a teljes gyülekezet, a gyülekezethez szorosabban, vagy különösen a lazábban kapcsolódó testvérek ismétlődő missziós végiglátogatásának halogatása és elmaradása.



A Blatniczky János Dániel és Blatniczkyné Hammersberg Ganczstuckh Júlia megválasztásával történt 2017-es lelkésváltás már ebben a stádiumban érte a gyülekezetet. A lelkésváltás mindig nehéz – a lelkészek oldaláról és a gyülekezet oldaláról egyaránt. Többek számára az volt az 1991-es lelkésváltás is, amikor az akkori felnőtt ifjúság egy része – különösen is a kerületen kívüliek – néhány év után elmaradtak. Ezt részben magyarázhatják a házasságkötések, vagy éppen a házasság elmaradása és a párkeresés, az elköltözés, de többeknél sokat nyomott a latban a Pintér házaspárhoz, majd 2017. után a Győri házaspárhoz, az ő stílusokhoz, habitusokhoz való személyes kötődés, és az új lelkészek által hozott változástól való idegenkedés. Ennek a visszaemlékezésnek nem feladata a részletes elemzés.

Látni kell: ma nehezebb időket él meg a keresztyénség, s benne a mi gyülekezetünk is, mint a nyolcvanas-kilencvenes években, vagy a 2000-es évek elején. Megváltozott a világ, a mikro- és a makrokörnyezetünk is, és nem előnyére. A ténylegesen megélt közösséget egyre inkább háttérbe szorítja a virtuális tér, s kinek-kinek az egyházaktól, a gyülekezetektől függetlenül megélt magán hitélete. A jólétet és a „jól-létet”, „wellneszt” sokan keresik, Isten igazságát kevesen.

E világ torz eszméi győzelmesen törnek előre, s ezzel szemben mi már a magánbeszélgetéseinkben is alig merünk megszólalni. Az egyház is gyávább lett, s mi magunk is.

De nem szükségszerű, hogy ez így legyen. Tekintve a gyülekezetünk vezetésében most részt vállalt testvéreket, s a megújulás érdekében formálódó terveket, legyünk szilárdak, jó reménységgel. Számos példa van az egyháztörténetben arra, s még a mai magyar evangélikus egyházban is akad, hogy néhány, az Úr munkájába bátran beálló, áldozatkész és mindenre elszánt ember a Szentlélek erejével sokakat ragadott ki a Sátán hatalmából s vezetett Isten szép országába.

Ha Sopronba költözünk is, nem jelent végleges elszakadást a pesterzsébeti gyülekezettől sem, nem jelent elszakadást Istentől, sem az egyháztól, vagy valamely helyi gyülekezettől. Ha több időt s egészséget ad az Úr, talán az eddiginél többet szolgálhatunk neki. A fókuszban a kamaszodó unokáink lesznek, a korosztályuk és barátaik, s általában is a rokonaink, hogy azoknak, akik nem hívők közülük, szintén felkínálhassuk a megmenekülés útját.

Vannak ugyanakkor számosan az evangélikus egyházban, akik az evangélium tisztaságának megőrzése és a missziós lendület feltámasztása érdekében a közegyház színpadán is sokat fáradoznak. Ez a mai elferdült világban nagyon fontos munka. Több szabadidővel rendelkezve ebbe a munkába magunk is beállhatunk.

Búcsúzunk tehát, de ez a búcsú most még hosszúnak látszik, hosszabbnak, mint ez az írásom.

Szeretettel Drüszler Ferenc

SZEMEZGETÉS A TAVASZ ALKALMAIBÓL

MEGYEI KONFIRMANDUS NAP

Március 23-án, szombaton került sor a második Megyei Konfirmendus Nap-ra, amelynek helyszíne idén a deák téri Evangélikus Gimnázium volt. A nyolcból négy konfirmandussal vettünk részt ezen a találkozón, amelynek keretében áhítat, könnyűzenei koncert, vetélkedő, Szélrózsa tájékoztató és kvízzjáték ajándékaival gazdagodhattak a fiatalok.



MANDÁK KÓRUS VIRÁGVASÁRNAPON

Az Evangélikus Kántorképző Intézet Mandák kórusa volt a vendégünk virágvasárnapi istentiszteletünkön. Ezen a vasárnapon először is keresztelőn lehattunk együtt, majd virágvasárnapi Passió olvasás után hallgathattuk meg a Kórus Nagyheti és húsvéti kórusművekből összeállított színvonalas szolgálatát.



ÚJ SOROZAT: GYÜLEKEZETÜNK KINCSEI

Számos alkalommal érkeznek hozzánk vendégek, és ajándékoznak meg bennünket értékes lelki tartalmakkal. Fontos azonban tudatosítanunk, hogy a mi gyülekezetünknek is vannak lelki kincsei. Ezeket szeretnénk kicsit előtérbe helyezni az előttünk lévő időben.

CSALÁDJAINK, GYERMEKEINK

Az első ilyen alkalom a kisgyermekes családjainkkal való beszélgető együttlét volt február 17-én.



PLAKÁTKIÁLLÍTÁS

Az előttünk lévő tavaszi és koranyári időben egy plakátkiállítást alakítunk ki templomunkban, az elmúlt 6-7 év gyülekezeti alkalmainak hívogató plakátjaival szeretnénk lelkesítőleg visszatekinteni, milyen sokféle gyülekezeti találkozásra volt alkalmunk elmenni.

IDŐSEK EMLÉKEZETE

Gyülekezetünk több, mint 100 éves létezése alatt sok emlék halmozódott fel, amelyekre idősebb testvéreink még élénken emlékeznek. Hogyan is történt a gyülekezet élete sok tíz évvel ezelőtt? Erről beszélgetünk majd velük egy tavaszi gyülekezeti délutánon.

Tisztújítás a Magyarországi Evangélikus Egyházban

Egyházunkban hat évente kerül sor teljes tisztújításra, amelynek keretében az egyházközségek, egyházmegyék és az országos egyház egy-egy ciklusra megválasztott tisztségviselőit újra kell választani. Gyülekezetünkben 2024. elején elkezdődött a választás szervezése. A jelölőbizottság feladata volt, hogy minden törvényi kötelezettségnek eleget téve megszervezze a jelölési eljárást, s magukat a választó közgyűléseket. Ennek eredményeként 2024. márciusában gyülekezetünkben is határidőre megtörtént a tisztségviselők újraválasztása, s szívesen számolunk be az új testület pontos összetételéről. Kérjük a gyülekezet imádságát az új tisztségviselőkért és presbiterekért!

A 2024. évi általános tisztújítás alkalmával megválasztott új presbitérium



Südy György felügyelő



Varga Medveczky Tamás
másodfelügyelő



Helfrich Péter pénztáros



Janecskóné Surányi Hajnalka
gondnok



Budai László
számvevőszéki elnök



Lepold Szilvia jegyző



Sághy Jánosné másodjegyző,
számvevőszéki tag



Czibere Antal presbiter,
számvevőszéki tag



Budai Lászlóné presbiter



Dabasi Ottó presbiter és
jelölőbizottsági tag



Lepold Zoltán presbiter



Mikó Imre presbiter



Pálinkás Anikó presbiter



Ifj. Horváth Kornél
pótpresbiter



Blatniczky János Dániel
jelölőbizottsági tag



Helfrich Éva
jelölőbizottsági tag



Payr Henrik
jelölőbizottsági tag



Dr Réti Csaba
megyei küldött

Az Úr gazdag áldását kérjük az új Presbitérium szolgálatára!

TAVASZI PROGRAMOK!

A tavaszi időben több olyan alkalom is előttünk van, amelyek vagy gyülekezetünket érinti! Szeretettel jelezzük azonban, hogy az alábbi lista nem teljes. Programjainkról, gyülekezeti alkalmainkról az istentiszteleti hirdetésekben keresztül, valamint Facebook oldalunkon tájékozódhatnak.

- **Nagycsütörtök** - 18:00 - Úrvacsorás istentisztelet
- **Nagypéntek** - 10:00 - istentisztelet; 18:00 - Passió
- **Húsvét vasárnap** - 10:00 - Istentisztelet úrvacsorával
- **Április 9-től keddenként** 18:00 - Senior ifi alkalmak
csütörtökönként 10:00 - felnőtt bibliaórák
péntekenként konfirmandus órák és ifi órák
- **Május 19. Pünkösd Vasárnap** - 10:00 Istentisztelet és Úrv.
- **Május 20. Pünkösd Hétfő:**
Egyházmegyei Családi nap Rákospalotán közös, megyei istentisztelettel. Helyben nem lesz istentisztelet!
- **Tanévzáró istentisztelet** június 16. - 10:00

A változtatás jogát fenntartjuk.

Impresszum

"VIVIT"

A Pesterzsébeti Evangélikus Egyházközség hírlevele 2024. Húsvétján

Az Egyházközség elérhetőségei:

1204 Budapest, Ady Endre u. 89. Tel: 06/1- 426-6737

email: pesterzsebet@lutheran.hu

Lelkészi mobilszám: Blatniczky János Dániel: 20/8242856

* * *

Gyülekezeti bankszámlaszám: OTP BANK 11720001-20094014

Az SZJA 1%-a felajánlható a gyülekezet Rozetta Alapítványának!

Az Alapítvány bankszámlaszáma: OTP BANK 11720001-20208949

Adószáma: 18250152-1-43